U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce**: D. V. D.**, zastoupeného zákonnou zástupkyní, matkou I. Z., právně zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně, ze dne 20. 11. 2006, č. j. 56 Az 222/2006 - 37,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 3. 7. 2006, č. j. OAM-760/VL-09-ZA04-2006. Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl žádost stěžovatele o azyl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), když obdobně jako ve své žalobě namítá jednak vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkového stavu byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl krajský soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; dále považuje stěžovatel rozhodnutí správního orgánu za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Stěžovatel se domnívá, že při zjišťování skutkového stavu věci porušil správní orgán hned několik ustanovení tehdy platného zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „správní řád“). Dále pak má za to, že soud nijak nezkoumal, zda nejsou v jeho případě dány podmínky uvedené v ust. § 14 zákona o azylu; závěr soudu, že zjevně nedůvodná žádost vylučuje udělení humanitárního azylu, je dle jeho mínění nesprávný. V případě, že žalovaný neshledal důvody pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu, měl zkoumat možnost udělení azylu z humanitárních důvodů. Soud také nijak nevysvětlil, jak by osoba nacházející se ve složité životní situaci mohla splnit podmínku pro posuzování dle ust. § 14 zákona o azylu. Dle naznačeného

výkladu totiž nelze v případě zamítnutí žádosti o azyl dle ust. § 16 zákona o azylu vůbec dosáhnout následného posouzení dle § 14 tohoto zákona.

Stěžovatel proto navrhuje, aby byl rozsudek Krajského soudu v Brně zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Stěžovatel také požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu, ve znění účinném od 13. 10. 2005, spojuje odkladný účinek přímo s podáním kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

V odpověď na první stížní námitku, že byla porušena mnohá ustanovení tehdy platného správního řádu - zejména nebyl přesně a úplně zjištěn skutkový stav věci, v odůvodnění rozhodnutí žalovaný neuvedl skutečnosti, které byly podkladem rozhodnutí, a dále nerozvedl, jakými úvahami byl při hodnocení důkazů veden - připomíná Nejvyšší správní soud, že se otázkou takto zdůvodněných kasačních stížnosti již dostatečně zabýval a uvádí např. svůj rozsudek ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. 4 As 56/2003 (publ. na www.nssoud.cz), v němž konstatoval: *„Pokud je z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč v souladu se správním spisem soud shledal zjištění skutkového stavu žalovaným za úplné a spolehlivé, jakými úvahami se řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, a z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatelky v žalobě, potom není důvodná námitka, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu.“*

Stěžovatel dále namítá, že soud nijak nezkoumal, zda nejsou v jeho případě dány podmínky pro udělení humanitárního azylu a také nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že zjevně nedůvodná žádost (dle ust. § 16 zákona o azylu) vylučuje udělení azylu z humanitárních důvodů (když tedy nesplňuje podmínky dle ust. § 12 tohoto zákona, nebude jeho žádost posuzována ani s ohledem na ust. § 14 zákona o azylu). Také k této otázce se již zdejší soud vyjadřoval, a proto odkazuje např. na své rozhodnutí ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 1 Azs 8/2003 (publ. na www.nssoud.cz): *„Správní orgán pochybil, jestliže žádost stěžovatele zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 zákona o azylu, přičemž současně posuzoval důvody pro udělení azylu podle § 13 (sloučení rodiny) a § 14 (humanitární azyl) a výrokem se o nich vyjadřoval. Pokud totiž v řízení o žádosti o udělení azylu vyplyne některá ze skutečností taxativně uvedených v § 16 odst. 1 zákona, pak správní orgán bez dalšího - ale jen ve lhůtě podle odstavce 2 téhož ustanovení - zamítne žádost. Rozhodne tedy konečným způsobem ve věci, aniž by v řízení zjišťoval existenci některého z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona. Pro rozhodování o udělení azylu z některého z důvodů předvídaných v ustanoveních § 13 a § 14 zákona je však určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Protože tento důvod při zamítnutí žádosti podle § 16 zákona zjišťován není, dostává se výrok správního orgánu o zamítnutí žádosti o udělení*

azylu podle § 16 zákona do logického rozporu s výrokem o neudělení azylu podle § 13 a § 14 zákona.“

V této souvislosti také Nejvyšší správní soud připomíná svůj rozsudek ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 47/2003, kde se mj. zabýval nenárokovostí humanitárního azylu a širokým správním uvážením: *„Azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kriteria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.“*

Pouze pro úplnost a nad rámec důvodů uváděných v kasační stížnosti zdejší soud dodává, že se již vyjadřoval rovněž k otázce obav z potíží ze strany soukromé osoby po návratu do vlasti (ve svém rozsudku ze dne 10. 3. 2004, sp. zn. 3 Azs 22/2004: „*Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“*), tak k možnosti udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle ust. § 13 zákona o azylu (rozsudek ze dne 12. 8. 2004, sp. zn. 4 Azs 147/2004: *Udělení azylu rodinnému příslušníku azylanta podle § 13 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je možné jen v případě existence pravomocného rozhodnutí o udělení azylu osobě, která je rodinným příslušníkem žadatele o azyl. Postup podle citovaného ustanovení nelze odůvodnit tím, že v případě stěžovatelových rodinných příslušníků dospěl soud k nezákonnému závěru, pokud zamítl jejich žalobu proti zamítavému rozhodnutí o neudělení azylu.*).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu